

Macazul

Blacks

Iubirea mea, în veacul fără veste
scăldat acum de-al timpului talaz,
te-am întâlnit la margini de poveste,
nebănuind al sortilor macaz.

Umblam năuc spre grote și abisuri
încrezător în tot ce-aveam să fac
și nu credeam că ale mele visuri
mă vor mușca cu colți de vârcolac.

Am alergat spre singura ieșire
ce soarta mi-a aprins-o în priviri
Și-am leșinat lovit de fericire
și de speranța unor noi trăiri.

M-am îndreptat spre marea infinită
să-i prind în pumni tăria unui val,
să-i sorb interna taină arvonită
doar celor care-o gustă abisal.

M-am înecat cu stropi de izoteric
ce-mi prezentau ai mării condamnați-
Bieți mateloți căzuți în întuneric,
sirenelor păgâne arondați.

Am refuzat a mării condamnare
să mă iubească din interior
Și în plămâni, c-un aer de schimbare,
pornit-am iar prin viață călător.

Spre munți m-a îndreptat a vieții cale
și am urcat în mine tot mai sus
tot căutând izvorul cu urale
să îmi deschidă uși de nepătruns.

Dar am atins doar vânt și neputință
când am văzut că viața s-a oprit
și că doar piatra mai jura credință
acelui munte, singur, neclintit.

Mi-am întrebat interna mea menire
dacă-mi doresc regat de zeități
și-un cântec inocent de primenire

mi-a sfârâmat dorința în bucăți.

Am coborât în lumea ordinară
în care m-ai găsit așa cum sunt:
Un simplu om, iubind ce-l înconjoară,
bolnav de-a sa iubire-n amănunt.

În simplitatea mea gerentocrată
Tu ai văzut, iubire, mult mai mult
Și ai decis c-o dragoste curată
să mă salvezi de propriul meu tumult.

De ce-ai ales o simplitate vie
ce o propag în jurul meu firesc?
Îți e de-ajuns că te doresc soție,
Îți e de-ajuns ce simți, că te iubesc?

Mi-ai prezentat a lumii frumusețe,
câtă splendoare se găsește-n "doi".
Se-nclină Universul cu tandrețe,
iar spațiul se contractă pentru noi.

Pentru ființă ta aristocrată
voi coborî în gropi fără de fund,
să îți aduc din noaptea-ntunecată
un antidot la ce va fi imund.

Voi naviga pe marea frământată
să îți culeg din valuri feerii
să-ți mângâie ființa minunată
și pe-nserat să-ți fie reverii.

Poteci de munți vor prinde-a mea urcare
să îți culeg al stâncilor atac
ce se aruncă-n cer provocatoare
Lumina să o prindă în cristac.

De vom fixa interna noastră vrere
în tot ce este și ce va mai fi,
vom face din necaz o mângâiere
și vom învinge negrele stihii.

Hai, să pornim, schimbând acum macazul
spre-al nostru vis comun și nepătat,
Spre-acel cămin ce ne va da Extazul
ca dar de nuntă, binecuvântat!

Cluj-Napoca, 2017.09.27